Alf Thoor

Två fiolspelmän vid en stugknut en kväll — men att samordna dem alla är ett jobb för proffs.

Det är svårt att göra

FESTSPEL

MUSIKVECKORNA utbreder sig över den svenska sommaren. Jag måste säga: de har ändrat karaktär. Från början var de i mycket stor utsträckning avsikter och glada affischer och broschyrer. Nu finns de i verkligheten. De fungerar. De spelar en roll.

En sak som slår en när rörliga och röriga tillställningar som Östersunds musikvecka och "Musik vid Siljan" rullar på — vilket de gjorde till i söndags — är att organisationen flyter så elegant. Som utomstående tänker man knappt ens på den, och så skall det ju vara. Det är bara när TV kommer dundrande som planerna vacklar och nävar knyts och hår blir gråa, men det problemet är lätt löst.

■ Smidig organisation i ett sammanhang som detta blir inte till av sig själv; det är bara som det verkar. Förutsättningen är obönhörlig. Det måste finnas en kader av folk som kan den här alldeles speciella typen av arrangemang.

Av dem krävs inte lite.

De skall kunna skilja mellan gott och ont, d v s ha ett tränat omdöme, att använda i tal och skrift och förberedelse.

De skall kunna knyta kontakter och knyta dem i tid: i musiklivet är man ute är i förväg.

De skall boka: lokaler, hotellrum, buss, flyg.

De skall skriva programblad och annonser.

De skall tala med människor och få dem att trivas och göra sitt bästa och känna sig viktiga.

Hur lång den listan kan göras anar i varje fall inte jag. Och ingen har all denna förmåga ensam. Men den kan finnas summerad inom organisationen för ett musikfestspel.

Det är svårt att göra festspel.

■ Under Östersundsveckan utbröt det en intressant debatt i Östersunds-Posten. I korthet och grovt uttryckt handlade den om vem som skall stå för jobbet, Rikskonserter eller Östersund.

Från sin åskådarplats blev man väl lite förvånad först. Årets Östersundsvecka var den bästa hittills och en klar succé. Det är det enda som räknas. Arbetsfördelningen är, kan man tycka, en förhandlingsfråga.

A andra sidan: Rikskonserter är en riksinstitution, och Östersund är Östersund.

Östersund har, förstod man, vant sig vid att få festveckan som ett paket, och Rikskonserter har börjat upptäcka att det är så många här i landet som vill ha paket. Rikskonserter vill att Östersund skall hjälpa till inte bara med snöre och papper utan också, mer än hittills, med det som ligger i paketet.

■ Det var en stimulerande diskussion, med snudd på gräl, för den har att göra med växande efterfrågan på Rikskonserters produkter. Förhandlingsfrågorna skall inte utomstående blanda sig i utan vidare. Men så mycket bör kunna sägas från början: på Rikskonserter har de genom sin satsning på de musikaliska somarveckorna gjort sig oumbärliga för överskådlig tid framåt.

Se ovan: det är svårt att göra festspel.

■ Man säger: bygderna skall satsa mer på sina egna krafter, odla och ansa.

Lätt sagt. Östersund har sin lysande Cantilenakör, svensk toppklass, en fin liten teatergrupp, en ungdomlig regionmusik. Det är en början, men inte mer.

Siljan har sin folkmusik, och den är i sig något enastående, kanske något att bygga en hel folkmusikvecka på, med musikanter inbjudna från nära och fjärran länder. Jag ser för mig två fiolspelmän vid en stugknut en kväll, med fiolerna snart sagt inkörda i varandra, intill rusighet engagerade av medspel och motspel. Det är som en bild av själva musikens födelse och väl värt att kallas budskap.

■ Dock, att noga märka: verkligheten är ett kaos. En musikvecka skall vara ett skönt mönster. Och att dra upp detta sköna mönster är jobb för proffs.

"Onsdagskväll" med folkmusik

19 juli 1973

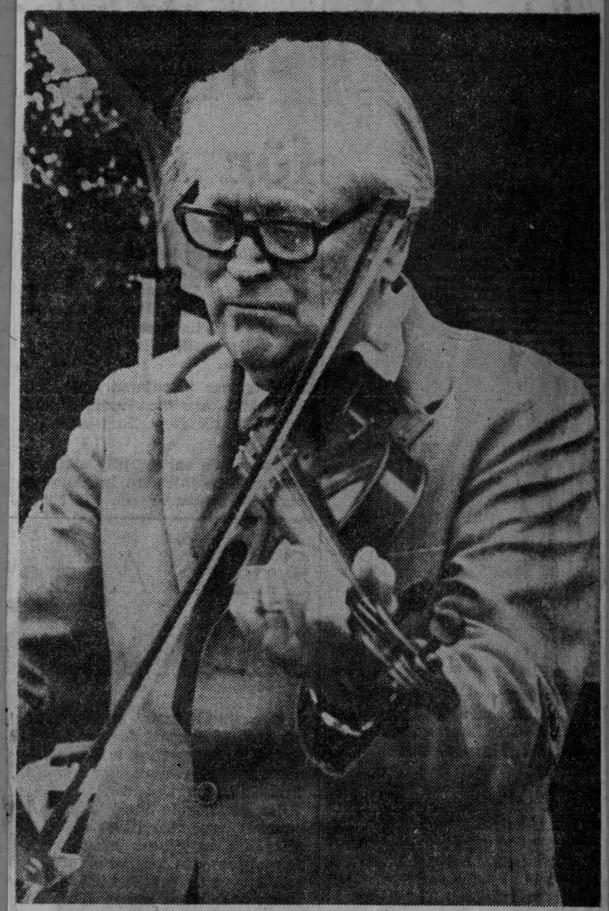

□ *Gustaf Wetter med fiolen i högsta hugg i Stadsparken. Foto: Erik Wiksholm.*

Stadsparkskväll:

Sörmländsk folkmusik på Wetters eget sätt

När Sörmlands-delen av samlingen Svenska Låtar skulle ges ut fanns det de som tvivlade på att det skulle finnas tillräckligt med material. "Det finns väl ingen folkmusik i Sörmland" hette det och så ville man låta Sörmlandsmusiken ingå i samma utgåva som Upplands folkmusik.

Men tvärt emot vad tvivlarna den gången ansåg skulle man vilja utbrista att "nog finns det folkmusik i Sörmland". Det bevisades när Gustaf Wetter i går kväll stod för programmet vid "Onsdagskväll i Stadsparken". Själv har Wetter bidragit till att den sörmländska folkmusiken bevaras genom att teckna upp hundratals låtar.

— Jag tycker det är viktigt att ha reda på hur våra förfäder spelade och sjöng, hur deras visor och dialekter lät, förklarade han

Edith Söderberg och Gerda Zetterlund. Programmet avslutades med en psalm, upptecknad efter fru Elisabeth Stahl som kom till Sverige från Estland.

— Jag är här för att fylla ut en vakans i serien av onsdagsprogram, förklarade Gustaf Wetter innan han började. Det blev en fin "utfyllnad". Och det blev också tyst i publiken sedan han hutat åt ett gäng nojsande ungdomar alldeles nedanför estraden.

— Jag har varit lärare i 50 år — det har alltid varit tyst i min klass, förklarade Gustaf Wetter och fortsatte sitt spelande.